

Til § 49.

Efter forsorgslovens § 40, stk. 3, ydes hjælp i form af kontant hjælp, men kan, når særlige forhold taler derfor, ydes som naturalydelse. Uanset, at dette ikke i almindelighed er nogen tidssvarende form for hjælp, må det antages, at der kan være situationer, hvor det sociale udvalg står over for at skulle yde hjælp til personer, som end ikke med bistand fra den kommunale rådgivning kan administrere kontante beløb. Ved den foreslåede bestemmelse gives der derfor udvalget mulighed for rent undtagelsesvis at kunne yde naturalhjælp i en sådan situation. Bestemmelsen omfatter — selv om den af redaktionelle grunde er placeret i kapitel 11 — alle de situationer, der er beskrevet i lovforslagets afsnit om kontant hjælp.

Til afsnit IV.

Dette afsnit indeholder en revideret udgave af de bestemmelser, som på nuværende tidspunkt findes i loven om husmoderafløsning og hjemmehjælp.

*Til kapitel 12.**Til § 50.*

I bestemmelsen fastslås — som i indledningen til den gældende husmoderafløsnings- og hjemmehjælpslov — at kommunalbestyrelsen har pligt til at sørge for, at der er en ordning, hvorefter der kan ydes praktisk bistand i hjemmene. Det foreslås at afskaffe sondringen mellem husmoderafløsning og hjemmehjælp, der efterhånden er uden reel betydning, idet man i de fleste kommuner bruger det samme korps af medarbejdere.

Der har ikke hidtil i lovgivningen været stillet krav om, at de pågældende medarbejdere skulle gennemgå en uddannelse, men socialministeriets konsulent vedrørende husmoderafløsning og hjemmehjælp har tilrettelagt kurser med henblik på, at så mange som muligt kunne få adgang til uddannelse. Under folketingsbehandlingen af den nuværende lov var man inde på tanken om at gøre uddannelsen obligatorisk, men spørgsmålet blev udskudt til den revision af loven, der oprindeligt skulle ske i folketingsåret 1971/72, men blev udsat til det følgende folketingsår under hensyn til, at reglerne om husmoderafløsning og hjemmehjælp måtte forventes optaget i bistandslovforslaget. Det må antages, at uddannelsen af husmoderafløser og hjemmehjælper nu har en sådan udbredelse, at det vil være naturligt at tage skridtet fuldt ud og indføre obligatorisk uddannelse.

Til § 51.

I stedet for betegnelsen „husmoderafløsning“ indføres begrebet „midlertidig hjemmehjælp“. Den

gældende lovgivnings krav om læge- eller jordemoderrekvisition ved husmoderafløsning foreslås afskaffet. En lang række kommuner er allerede nu gået over til systemer, hvorefter hjælp kan rekvireres ved henvendelse til telefonvagt, således at rekvisitionen først skaffes bagefter.

I stk. 2 foreslås den hidtidige regel om, at husmoderafløsning normalt ydes i indtil 14 dage, afløst af en regel om, at familiens situation skal tages op til bedømmelse efter 3 uger med henblik på, om der fortsat er behov for hjælpen, og om der er brug for andre hjælpeforanstaltninger. Der er herved lagt vægt på, at f.eks. husmoderens sygdom kan give anledning til, at familien kommer i vanskeligheder og kan få brug for andre hjælpeforanstaltninger.

Til § 52.

Bestemmelsen svarer til reglen i den nuværende husmoderafløsnings- og hjemmehjælpslovs § 3, stk. 2. Denne regel udbygges dog således, at aflastning også skal kunne ydes, når det er en voksen med en fysisk eller psykisk lidelse, der passes i hjemmet.

Til § 53.

Til forskel fra den midlertidige hjemmehjælp foreslås den øvrige bistand i hjemmet betegnet som „varig hjemmehjælp“. I overensstemmelse med retningslinierne i socialreformkommissionens 2. betænkning foreslås det, at „varig hjemmehjælp“ skal kunne ydes til alle personer, der på grund af en vedvarende lidelse eller svækkelse har brug for praktisk bistand, således at hjælpen ikke som nu er forbeholdt pensionister.

Til § 54.

Bestemmelsens stk. 1 svarer til den nugældende lovs § 4, idet det dog angives i selve lovtæksten, at folkepensionsniveauet danner grænse for de indtægtsgrupper, der skal have hjemmehjælp gratis. Dette svarer til de principper, der ligger til grund for udarbejdelsen af den nuværende vejledende betalingsskala for hjemmehjælp.

Reglen i stk. 2 svarer til en regel, der er indsat i forbindelse med den nuværende betalingsskala. Det forekommer imidlertid hensigtsmæssigt i selve lovtæksten at fastslå princippet om, at merudgiften ved et særligt bistandskrævende handicap ikke skal bæres af den pågældende selv.

Gennem reglen i stk. 3 tilsigtes det at undgå den situation, der kan opstå efter den gældende lovgivning, når der ydes husmoderafløsning til aflastning af personer, der passer et handicappet barn, og hjælp til betalingen heraf herefter må ydes efter forsorgslovens § 73.